

den slags: Mens hvis vi nærmer os noget æstetik, nogle grundlæggende kunst- og kulturdiskussioner, er det Akademiraadet. Det er altså der, skillelinjen kommer til at gå.

Ministeren overhørte åbenbart min frygt i sin sidste bemærkning. Min frygt er jo netop, at man ikke har to rådgivere, men hele tiden vælger den, man har størst indflydelse på, for så kan man få sin vilje. Det er måske fristende for en minister at gøre det, men det er jo der, frygten ligger.

Er det rigtigt forstået, at det altså er det der lidt tekniske i den ene side, og at det er det sådan lidt overordnede i den anden side, og selv om ministeren har brugt samme ord flere gange, er det altså det, der ligger i det?

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen): Det der med at have indflydelse på kunstnere, tror jeg, at både hr. Peter Duetoft og jeg godt er klar over, kan være meget, meget vanskeligt. Kunstnere er deres egne, og det er præcis også det, der er vigtigt. Kunsten fungerer som en uafhængig del af samfundet, og kunstnere lader sig ikke påvirke af nogen som helst, hverken af dem, der kommer til at sidde i Billedkunstrådet eller dem, der er valgt til at sidde i Akademiraadet.

Omkring kompetencefordelingen er det, hr. Peter Duetoft siger, nogenlunde rigtigt, hvis det da er sådan, at man begynder at betragte formidling som ren teknik. Det gør jeg nu ikke. Men vi er i hvert fald enige om, at når det drejer sig om formidlingsanliggender, er det oplagt, at det er Billedkunstrådet, der bliver spurgt til råds.

Og i forhold til det med at få råd mange forskellige steder fra synes jeg, at det er betryggende, at man har flere steder at gå hen, at man har flere faglige organer at spørge til råds i vanskelige sager.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jamen jeg taler ikke om at have indflydelse på kunstnere. Jeg taler om at have indflydelse på formidlingen. Jeg er da meget bekymret over, at det er ministerudpegede, der sidder på to femtedele af det organ, der bl.a. skal være med til at afgøre, hvordan formidling af kunst skal være i Danmark. Det er ikke styring af de enkelte kunstnere, men det er bestemt en styring af kunstverdenen. Der kunne man jo godt frygte, at en meget politisk bevidst minister ville gøre

sin indflydelse ganske meget gældende til at få lagt lige præcis den linje, som ministeren godt kunne lide.

To ud af fem er ikke flertal, men det er immervæk en ganske god styrke at have i et rådgivende organ, og det er vi altså stadig væk bange for.

Lad os nu se, hvor galt det går. Nu har vi da i alt fald fået ministerens ord for, at der er en eller anden form for opdeling. Hvis der kommer de kompetencestridigheder, så må vi jo vende tilbage til det og tage dem op. Men det bliver ikke noget, som ministeren kommer til at gemme væk, for jeg kan love for, at der er nogle her i salen, der nok skal være opmærksomme på det, hvis det, der sker, er noget makværk.

Så vil jeg i øvrigt sige, at når nu vores ændringsforslag bliver vedtaget, så stemmer vi selvfølgelig for lovforslaget, og hvis de nu mod forventning ikke skulle blive det, så stemmer vi nu for det alligevel, for generelt set er lovforslaget jo ganske godt.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 13 stemte for, 61 imod; 26 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 13 stemte for, 62 imod; 23 stemte hverken for eller imod.

Lovforslaget som helhed sattes herefter til forhandling.

Forhandling

Poul Nødgaard (DF):

Jeg ønsker på Dansk Folkepartis vegne at føje nogle kommentarer til det her lovforslag, inden der nu skal foregå en afstemning.

Det ligger sådan, at hvis vi ser ud i samtlige danske hjem, er der helt givet på næsten hver eneste væg god kunst. Den er som oftest udført af amatører. Det er folk, der på deltidsbasis tjener lidt penge ved at lave kunst. Nogle af dem er så dygtige, at det udvikler sig til, at de kan komme til at leve af deres kunst, og til det vil vi i Dansk Folkeparti sige, at det er flot og godt, at det kan komme så vidt.